

Kurgu 10

– köleciođlu • 08 Mayıs 2020

son hatıran son mektubun gelene kadar hayaller kurardım seninle dolu
varlığından uzak hasretine tutsak her mektubunda her zaman satırlarca nefes nefes
varlığına hasret hasretine tutsak yaşadım seni doyasıya cümle cümle hece hece
yorulunca gözlerim kapatıp hayaller kurardım seninle dolu seni hisseder seni duyar seni yaşadım
nefeslerim sıklaşır yüreğim kabarırdı kalbim hızlanır kanım coşardı
işte o zaman olsamda varlığına hasret hasretine tutsak mutluydum hayalinle hayal kurarak
çünkü seni düşünür seni yaşadım senden uzak olsamda
dinlenince gözlerim yeniden nefes nefes satırlarda cümle cümle seni yaşadım doyasıya
varlığına hasret hasretine tutsak olarak böylece geçirdi günler öbür mektubun gelene kadar
gelince yüreğimde bir heyecan bir tarifsiz sevinç ilk defa gelmiş gibi ama bu sefer
heyecan korku sevinç ızdırap oldu yüreğimde son mektubum bu sana bir daha yazamam
kusura bakma çünkü gidiyorum elveda beynim durmuştu sanki dünya dönmüyor zaman durdu
gözlerim sabit takıldı o cümleye gidiyorum elveda mazgal deliğinin sesini duymadım bile
gardiyanın sesiyle irkildim havalandırma saati bitkin ve yorgundum sırtımda taş çekmişcesine
bir siğara yaktım bir nefes çektim yavaşça kalktım havalandırmaya çıktım
kafamda hala o cümle rüyamı görüyordum değil hayal miydi hayır gidiyorum elveda bu sana son
mektubum
tüm volta boyunca bir bu cümleyi düşündüm bir siğara yaktım bir siğara yaktım bir bu cümleyi
düşündüm
zaman nasıl geçti bilmiyorum anlamadım gardiyanın tekrar tekrar bana seslendiğinden haberim bile
olmadı
beynim o cümlede sabitlenmişti bu sana son mektubum gidiyorum elveda
bütün uzuvlarım dünyayla ilişkisini kesmişti sanki taaki omuzumdan bir el tutana kadar
durdum gerçeğe döndüm bir damla yaştan başka bir şey kalmayan boş gözlerle baktım gardiyana
biraz sinirli birazda acımağlı deminden beri sana sesleniyorum be adam haydi vakit tamam havalandırma
bitti
sessizce yürüdüm koğuşa kapı kilitlendi mazgal kapandı ve artık son hatıran son mektubundan başka
hiç bir şey yoktu bu sana son mektubum kusura bakma gidiyorum elveda
son mektubundaki son sözün kölecioğluna değildi veda ölmüştü yatıyordu kölecioğlu musallada son
hatırandaki son sözünde olmuştu ona bir sala
Ahmet köleciođlu 1985